

תתניצב בנימין פרנק זועם - ומסרב להסביר כיצד זה קרה:

המיישטרה הולידה וילה

שלים. קרן והיימן אף הם עזבו את המיישטרה. נראה היה כי מסך-חלשון, שאותו הטילה המיישטרה על איי-הסדרים שבתוכה, חוכתר בתצלחה. חלפו מיספר שנים. הפרשה כלל לא נודעה לציבור, והפכה סוד-מדינה ממש במישרדי המטה-הארצי של המיישטרה. אולם נראה כי פרנק, בעת שבגה את הווילה שלו, לא ניצל רק את המיישטרה. הוא ניצל גם מלונאי ערבי ממיוחדת-יירו שלים. אותו מלונאי הגיש נגד פרנק תביעה כספית גדולה, ובמהלך התביעה עלתה שוב הפרשה על סדר היום. כך היא מתגלה עתה לציבור.

את המלט שלו, החזירה לו המיישטרה 20 טון. אין ספק כי בלשון הזרזים של ניצב מיישנה בנימין זיגל, ראש המחלקה הכלי-כלית של המיישטרה, היו ממחרים לעצור את כל המעורבים בפרשה, אילו היתה זו מתרחשת בכל משרד ממשלתי אחר. בינתיים יצא פרנק בדימוס, שנים אחר דות קודם שהתכוון לכך, והוא משמש היום כמנהל חברת תכך (חברת-השיווק של מיפעלי התעשייה הקיבוצית) בירור

לא רק המיישטרה עשתה טובה לפרנק, אלא גם הוא עצמו עשה טובה למיישטרה. בתי קופה שבה שרר רעב גדול למלט, השאיל פרנק למיישטרת ישראל 20 טון מלט. פרנק הצליח לרכוש מלט לבניית הווילה שלו, ולא היה לו היכן לאחסן אותו. הוא פנה אל קרן, וביקש ממנו אישור לאחסן את המלט שלו במחסני המיישטרה. "קרן אישר זאת בהיסוס", קבעה ועדת-החקירה. המיישטרה השתמשה במלט של פרנק לצרכים שלה. כאשר דרש פרנק

ניצב (מקביל לאלוף בצה"ל) יקותיאל ("קוטי") קרן, שבינתיים פרש מהמיישטרה. קרן וסגנו, ניצב-משנה (מקביל לאלוף-מיישנה בצה"ל) משה היימן, לא היססו כלל לתת לפרנק את האישור לקחת את הברזל ולהשתמש בו למטרותיו הפרטיות. כאשר התגלה העניין כעבור שלושה חודשים מיהר פרנק, על-פי הוראת של קרן, להחזיר שלוש טונות של ברזל למחסני-המיישטרה. אולם בחקירת הוועדה התברר גם, כי

בנייה במחיר מגוחך

כאשר החלטת, בעיקבות מילחמת ששת-הימים, להעביר את המטת-הארי-צי של המיישטרה מתל-אביב לירושלים, הוטל על תתניצב פרנק למצוא בית-מלון שבו יתגוררו קציני-המיישטרה מתל-אביב, עד שישתדרו בדירות משלהם בבירה. מתוך מניעים הידועים לו, בחר פרנק במלון פארקליין בשייח' ג'ראח, ותתיידד עם בעליו של המלון, אליאס חנא סלפטי. בין ארוחה הגיגית לכוסית בבאר של המלון, הסכימו פרנק ובעל-המלון כי סלפטי יבנה עבור פרנק את הווילה שלו בגיבעה הצרפתית. כיום טוען סלפטי, כי אמר לפרנק שאין הוא קבלן, וכי יהיה עליו לקחת קבלני-מיישנה. אולם פרנק טוען כי ידע אז, שלמרות סלפטי הוא מלונאי וגם קונסול-כבוד של בריטניה בירושלים, הוא היה גם קבלן. המחיר שנקבע לביצוע העבודה היה מגוחך גם אז: 350 לירות למטר מרובע.

סלפטי לא דרש מתתניצב פרנק מיקי-דמות על חשבון העבודה. כיום הוא מודה שנהג בטיפשות. "אבל זה גנרל גדול במיישטרה", הוא אומר, "והיה חבר שלי, אז לא חשבתי שהוא ילמח אותי." סלפטי מודה, כי מדי פעם בפעם היה פרנק נותן לו סכומי כסף קטנים, אולם בשלב מסוים הוא הגיע למצב שלא יכול עוד להמשיך את העבודה מבלי שישולם לו חסכום אשר הוסכם בינו לבין תתניצב פרנק. כמרכיב טען סלפטי, כי מהגר דסים ואדריכלים של פרנק ערכו במשך הבנייה שינויים שונים בתוכנית, ואלח ייקרו את חבנייה מעבר לסכום המקורי. (המשך בעמוד 38)

שאת חלקם קיבל מהמיישטרה. ועדת-חקירה שמונתה בזמנו לחד-קורר אם פרנק עבר עבירה, התייחסה לתופעה בחומרה רבה, אך לא מצאח מקום להעמידו לדין. מפכ"ל המיישטרה, שאול רוזולוי, חוציא חוראות פנימיות חמורות ביותר בעיקבות הפרשה, אך פרנק לא הועמד לדין למרות שורה שלמה של עבירות שחודה שביצע.

הווילה המפוארת בגיבעה הצר-פתית, אחד מאיזורי-היוקרה של ירושלים, אשר נבנתה על-ידי סלפטי עבור קציני-המיישטרה הבכיר, לטענת סלפטי שילם לו פרנק עד היום עבור חבנייה סכום של פחות מ-25 אלף לירות, אחר כ-10,000 לירות בחומרים.

וילה בגיבעה